

Arrest

nr. 151 800 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Mandingo afkomst. U werd op 28 november 1990 geboren te Sarh Konedu in Lofa county. U bent een moslim. Uw vader was een chieft in uw dorp. Tijdens de Liberiaanse burgeroorlog beschuldigden leden van de Loma etnie uw vader ervan dat hij de rebellengroep LURD (Liberians United for Reconciliation and Democracy) in de streek geïntroduceerd had. In 2002 werden uw beide ouders gedood. Ook de familie van uw moeder werd gedood. Jullie huizen werden platgebrand. U werd gearresteerd en zat een tijdje opgesloten. Na een tijdje kon u ontsnappen. Als verstekeling reisde u per boot naar Nederland. Na uw vertrek uit Liberia werd uw zoon (M.) (°2003) geboren. Sinds 5 jaar hebt u geen contact meer met hem en zijn moeder. U kwam in 2002 aan in Nederland. U vroeg asiel aan, maar kreeg een negatieve beslissing. Wel kon u nog tot eind 2006 in een opvangcentrum voor asielzoekers verblijven. Vervolgens kreeg u te horen dat uw asielprocedure

volledig afgelopen was. U werd in een gesloten opvangcentrum geplaatst in afwachting van een terugkeer naar Liberia. Omdat de Liberiaanse ambassade geen reisdocumenten voor u wilde afleveren, bleef u gedurende 10 maanden opgesloten. Vervolgens werd u vrijgelaten en kreeg u het bevel om het Nederlands grondgebied te verlaten. Uw advocaat diende beroep in tegen deze beslissing. U verbleef intussen illegaal in Nederland. Korte tijd later werd u opnieuw gearresteerd na een identiteitscontrole op straat. U bleef gedurende lange tijd opgesloten in de gevangenis en moest om de 2 maanden voor een rechtbank verschijnen. Na een lange tijd slaagde uw advocaat erin om u vrij te krijgen. U kreeg opnieuw een bevel om het Nederlands grondgebied te verlaten. U kreeg van de Nederlandse autoriteiten ook een schadevergoeding van 1600 euro. Uw advocaat wilde opnieuw een beroep indienen tegen deze beslissing, maar u wilde niet blijven procederen. U besloot Nederland te verlaten. In 2009 reisde u van Nederland naar België. U durfde geen asiel aan te vragen in België omdat u schrik had om opnieuw in de gevangenis te belanden. In 2011 diende u een aanvraag tot humanitaire regularisatie (9bis) in, maar deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden. Op aanraden van uw Belgische advocaat vroeg u op 13 november 2014 toch asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U haalt aan dat in uw regio Lofa county mensen van de Mandingo etnie nog steeds vervolgd worden door leden van de Loma etnie en de Kissi etnie. Verder stelt u ook de ebola-epidemie in Liberia te vrezen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalt aan dat u in 2002 Liberia verlaten hebt nadat uw ouders gedood werden en u kon ontsnappen. U stelt dat uw ouders gedood werden door leden van de Loma etnie omdat uw vader een Mandingo is en ze hem ervan verdachten de rebellengroepering LURD geïntroduceerd te hebben in de regio. U stelt een terugkeer naar Liberia te vrezen omdat de Mandingo vandaag de dag nog steeds vervolgd worden in uw geboortestreek, Lofa county (gehoor p.7,8,9). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden.

Ten eerste werd volgens uw verklaringen uw asielaanvraag in Nederland afgewezen (gehoor, p.5). **Ten tweede** kwam u in 2009 in België aan, maar wachtte u tot 2014 om asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties (gehoor, p.4). Het feit dat u pas 5 jaar na uw aankomst in België besloot om asiel aan te vragen, doet grote twijfels over uw werkelijke nood aan internationale bescherming.

Ten derde dateren de door u aangehaalde gebeurtenissen van 2002 (gehoor, p.4,7,8), ofwel 13 jaar geleden. U stelt dat de mensen van de Mandingo stam nog steeds vervolgd worden (gehoor CGVS, p.7,8,9), maar aangezien u sinds 2002 zelf nooit meer in Liberia bent geweest (gehoor, p.8), kunt u dit allerm minst hard maken, laat staan personaliseren. U gaf ook aan dat u niet meer goed geïnformeerd bent over de situatie in Liberia (gehoor, p.10). Daarenboven is de situatie in uw land van herkomst sinds uw vertrek in 2002 drastisch veranderd. De burgeroorlog is voorbij en in 2006 werd een nieuwe regering verkozen die langzaam maar zeker zorgde voor een veiligheidssituatie die momenteel omschreven kan worden als rustig en stabiel (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Ten vierde blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die toegevoegd werd aan het dossier) dat er (nog steeds) geen sprake is van vervolging van Mandingo's en dat de overheid Mandingo's niet discrimineert, ook niet als het gaat om het geven van bescherming. Er wordt nog gewag gemaakt van de eigendomsproblematiek in Liberia maar uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat heel veel in het werk wordt gesteld om deze problemen op te lossen op een geweldloze manier. Nergens uit de informatie blijkt dat Mandingo's omwille van hun etnische origine een risico op vervolging lopen waarvoor internationale bescherming nodig is.

Besluitend kan gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent uw beweerde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade vanwege uw Mandingo etnie, hard te maken.

Betreffende uw vrees voor de ebola-epidemie in Liberia (gehoor, p.9) moet het volgende opgemerkt worden: In het kader van uw asielaanvraag haalt u een reëel risico op ernstige schade aan zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980, wegens een verhoogd risico op besmetting met het Ebolavirus, een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar

uw land wordt blootgesteld aan een dodelijke ziekte waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1e van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoonst.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat u bij het CGVS toonde dat u de volgende medicatie inneemt: Quetiapine, Citalopram en Seroquel Astrazeneca. Uit informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) blijkt dat het hier antipsychotica en antidepressiva betreft die onder andere voorgeschreven kunnen worden om slaapproblemen, depressie en schizofrenie aan te pakken. Tijdens het gehoor bij het CGVS viel op dat u erg veel weende en dat u zich duidelijk niet goed in uw vel voelde (zie ganse gehoorverslag CGVS). Zonder deze zaken te willen relativiseren, moet opgemerkt worden dat, vermits hiervoor reeds werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' of een 'risico op het lijden van ernstige schade' aannemelijk te maken, kan besloten worden dat uw mentale toestand geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Indien u dit wenst kunt u zich voor de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de getuigenis door (N.D.V.D.B.) schetst min of meer uw asielrelaas en sluit aan bij uw verklaringen voor het CGVS. De inschrijvingsformulieren en getuigschriften van de Open School Antwerpen geven informatie over uw deelname aan Nederlandse taallessen. De waarborgattesten van OCMW Antwerpen tonen aan dat u kon rekenen op dringende medische hulp tijdens uw illegale verblijf in België. De aanbevelingsbrief van 'Lanaya association of Belgium vzw' toont aan dat u in 2011 een lid was van deze organisatie. U stelt dat dit een organisatie is voor Mandingo's uit Liberia (gehoor, p.4). De brieven van het 'ZNA Stuivenberg' tonen aan

dat u er in mei 2014 een heelkundige ingreep onderging en er in januari 2015 op controle-onderzoek ging. U zegt hierover dat u maagproblemen hebt (gehoor, p.3). De lidkaart van 'Zenithvzw, Onthaalcentrum voor mensen in nood' geeft aan dat u deze hulporganisatie meerdere malen bezocht in 2014 en 2015. Verder legt u informatie neer waaruit blijkt dat uw aanvraag tot humanitaire regularisatie (artikel 9bis) op 15 oktober 2013 onontvankelijk werd verklaard. U kreeg toen ook een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) en een identificatieformulier in het kader van de SEFOR-richtlijn. De brief van uw advocaat, meester Van Rossem tenslotte geeft uitleg over uw aangehaalde vrees voor de ebola-epidemie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 1 en 2, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker stelt dat hij zich aan de geldende regelgeving heeft gehouden en begrijpt niet waarom dit tegen hem gebruikt wordt. Hij verbleef in Nederland en was weldegelijk op zoek naar bescherming, hetgeen ook blijkt uit zijn eerdere asielaanvraag en uit zijn verklaringen. Gezien de negatieve ervaringen die hij had in het verleden met de Nederlandse asielinstanties en veiligheidsdiensten, durfde hij niet eerder asiel aan te vragen. Hij stelt steeds van goede wil te zijn geweest en meent dat zijn reactie menselijk en redelijk is. Hij meent dat hij een asielaanvraag heeft ingediend zodra dit mogelijk was.

Verder wijst verzoeker erop dat hij Liberia is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven en dat hij steeds eensluidende verklaringen heeft afgelegd. Verweerder stelt dat zijn asielaanvraag in Nederland werd afgesloten, doch motiveert niet waarom dit zou volstaan om een negatieve beslissing in huidige asielprocedure te nemen. Verzoeker vindt in het administratief dossier geen enkel document over zijn vorige asielprocedure, zodat verweerder hier niet naar kan verwijzen. Hij wijst erop dat verweerder niet twijfelt aan zijn asielrelaas. Zijn vader was chieft van het dorp en zijn ouders en familie werden vermoord. Verzoeker werd gearresteerd en opgesloten. Aan de basiselementen van zijn asielrelaas wordt niet getwijfeld, aldus verzoeker. Hij vormt een doelwit omwille van het statuut van zijn overleden vader. Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier, aldus verzoeker. Het is volgens verzoeker hallucinant dat men zelf verwijst naar de ernstige en gevaarlijke situatie in Liberia zonder dit toe te passen op zijn situatie. Hij stelt dat *in casu* dient vastgesteld te worden "dat bij terugkeer naar Egypte, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omwille van de precaire veiligheidssituatie."

Vervolgens wijst verzoeker op de medische attesten die hij neerlegde en meent hij dat verweerder geenszins rekening heeft gehouden met zijn mentale problemen. Volgens hem is het juist omdat de medische elementen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie dat verweerder er rekening mee dient te houden.

Verder stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift:

"3.2. M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen. Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Ter illustratie wil verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten:

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Liberia is nog steeds zeer gevaarlijk en de nationale autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Gelieve in de bijlage verschillende documenten terug te willen vinden die dit staven.

Dat het duidelijk is dat de situatie in Liberia nog steeds zeer onveilig is en de veiligheid van verzoeker niet gegarandeerd kan worden!

b) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Dat verzoeker niet kan terugkeren, aangezien zijn leven er in gevaar is.

Waar zou hij bovendien terecht kunnen? De Liberiaanse autoriteiten weigerden reeds reisdocumenten af te leveren en verzoeker is al meer dan 13 jaar niet meer in Liberia geweest.

Dat zijn ouders vermoord zijn en hijzelf een doelwit vormt.

Er bestaat in hoofde van verzoeker dan ook een gegronde vrees voor vervolging.

Wat zal er gebeuren als verzoeker wordt teruggestuurd naar Liberia?!

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Ook de subjectieve vrees voor zijn leven is bij verzoeker aanwezig.

Dat hieruit dus blijkt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

c) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker.

Het is juist omdat hij de bescherming van zijn eigen land/ overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Dat hij zich niet kan wenden tot de politie.

Hij kan zich niet richten tot de lokale autoriteiten, hij heeft geen identiteitsdocumenten.

Hij heeft geen bescherming in zijn land van herkomst!

3.3.M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.

Heel de bestreden beslissing laat na te motiveren waarom verzoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Dat het CGVS dient te motiveren in haar beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Dat indien men het dossier van verzoeker grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat hij wel degelijk afkomstig is uit de Indische enclave in Liberia en problemen kent en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak.

Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoeker zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoeker de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico

zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoeker terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert .

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoeker weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet eens waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op geen enkele wijze motiveert het CGVS in haar beslissing waarom verzoeker geen subsidiaire bescherming krijgt!

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Waar zou hij naartoe kunnen? Hij kan niet terug naar Liberia of Liberia, want hij wordt door beide naties niet aanvaard.

Dat verzoeker werkelijk bescherming nodig heeft gelet op zijn situatie.

De bestreden beslissing is m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoeker weigeren.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst."

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift "*Mediaberichtgeving mbt de situatie in Liberia*" (stuk 3).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij zijn asielaanvraag in België pas vijf jaar na zijn aankomst op het grondgebied indiende, (ii) de beweerde

gebeurtenissen zich dertien jaar geleden afspeelden en hij niet aannemelijk maakt, gelet op de gewijzigde situatie in Liberia sinds zijn vertrek in 2002, dat hij nog steeds vervolging dient te vrezen, (iii) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Madingo's omwille van hun etnische origine geen risico op vervolging lopen, (iv) hij niet aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de ebola-epidemie in Liberia, (v) hij zich betreffende zijn mentale gezondheidsproblemen, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en (vi) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich aan de regels gehouden heeft en een asielaanvraag indiende zodra dat dit mogelijk was, doch dat hij schrik had omwille van zijn ervaringen met de Nederlandse asielinstanties en veiligheidsdiensten, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende vijf jaar talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hem de vluchtelingenstatus weigert omdat zijn asielaanvraag in Nederland werd afgesloten, doch dat hiervan geen enkel document in het administratief dossier is terug te vinden, dient erop gewezen dat verzoeker zelf tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn asielprocedure in Nederland werd afgesloten (gehoorverslag CGVS, p. 5; stuk 13, verklaring DVZ, nr. 22). Verzoeker is daarenboven blijkbaar persoonlijk wel in het bezit van documenten inzake zijn asielaanvraag in Nederland (zie stuk 14, beslissing DVZ van 25 november 2011 – *"... (betrokkene legt zijn verklaringen van 2002 bij de Nederlandse immigratie voor maar toont daarmee evenwel niet aan daadwerkelijk gevaar te lopen en evenmin de eventuele dreiging nog actueel is)."*)

Verder stelt verzoeker weliswaar dat niet getwijfeld wordt aan de basiselementen van zijn asielrelaas en dat zijn leven in gevaar is ingeval van een terugkeer naar Liberia, doch hierbij verliest hij uit het oog dat de bestreden beslissing terecht stelt als volgt: *"Ten derde dateren de door u aangehaalde gebeurtenissen van 2002 (gehoor, p.4,7,8), ofwel 13 jaar geleden. U stelt dat de mensen van de Madingo stam nog steeds vervolgd worden (gehoor CGVS, p.7,8,9), maar aangezien u sinds 2002 zelf nooit meer in Liberia bent geweest (gehoor, p.8), kunt u dit allerm minst hard maken, laat staan personaliseren. U gaf ook aan dat u niet meer goed geïnformeerd bent over de situatie in Liberia (gehoor, p.10). Daarenboven is de situatie in uw land van herkomst sinds uw vertrek in 2002 drastisch veranderd. De burgeroorlog is voorbij en in 2006 werd een nieuwe regering verkozen die langzaam maar zeker zorgde voor een veiligheidssituatie die momenteel omschreven kan worden als rustig en stabiel (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ten vierde blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die toegevoegd werd aan het dossier) dat er (nog steeds) geen sprake is van vervolging van Madingo's en dat de overheid Madingo's niet discrimineert, ook niet als het gaat om het geven van bescherming. Er wordt nog gewag gemaakt van de eigendomsproblematiek in Liberia maar uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat heel veel in het werk wordt gesteld om deze problemen op te lossen op een geweldloze manier. Nergens uit de informatie blijkt dat Madingo's omwille van hun etnische origine een risico op vervolging lopen waarvoor internationale bescherming nodig is."* Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald is. Evenmin duidt hij *in concreto* aan waarom volgens hem zijn vrees voor vervolging dertien jaar na de beweerde feiten nog steeds actueel zou zijn, temeer gelet op de sterk gewijzigde situatie in Liberia sinds zijn vertrek in 2002. Daarenboven dient opgemerkt dat, daar waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een doelwit vormt omwille van het statuut van zijn overleden vader, hij tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar Liberia omdat zijn vader ervan beschuldigd werd rebellen naar het dorp te hebben gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat verzoeker vervolging vreest louter omdat zijn vader de chieft van het dorp was, kan hier geenszins uit worden afgeleid.

Verder kan niet worden ingezien waar er in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de ernstige en gevaarlijke situatie in Liberia. Integendeel, er wordt op gewezen dat de situatie heden rustig en stabiel is.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens terecht gesteld als volgt: *“Tot slot moet nog opgemerkt worden dat u bij het CGVS toonde dat u de volgende medicatie inneemt: Quetiapine, Citalopram en Seroquel Astrazeneca. Uit informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) blijkt dat het hier antipsychotica en antidepressiva betreft die onder andere voorgeschreven kunnen worden om slaapproblemen, depressie en schizofrenie aan te pakken. Tijdens het gehoor bij het CGVS viel op dat u erg veel weende en dat u zich duidelijk niet goed in uw vel voelde (zie ganse gehoorverslag CGVS). Zonder deze zaken te willen relativiseren, moet opgemerkt worden dat, vermits hiervoor reeds werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' of een 'risico op het lijden van ernstige schade' aannemelijk te maken, kan besloten worden dat uw mentale toestand geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Indien u dit wenst kunt u zich voor de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”* Verzoeker voert aan dat zijn mentale problemen weldegelijk verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, maar laat opnieuw geheel na *in concreto* te duiden waarom dit volgens hem het geval zou zijn. Het louter tegenspreken van de commissaris-generaal is geen dienstig verweer.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Er dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing:

“Betreffende uw vrees voor de ebola-epidemie in Liberia (gehoor, p.9) moet het volgende opgemerkt worden: In het kader van uw asielaanvraag haalt u een reëel risico op ernstige schade aan zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980, wegens een verhoogd risico op besmetting met het Ebolavirus, een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een dodelijke ziekte waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1e van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoon.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Deze motivering wordt dan ook als vaststaand beschouwd.

Gezien het hoger gestelde, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS